निवेदितं । तच्छ्रुत्वा तुङ्गबलो ऽवदत् स्वामिनानीय समर्पयितव्येति कथमेतच्छक्यं । कुरुन्याह । उपायः क्रियतां । ततः कुरुन्युपदेशेन तं चारुदत्तनामानं बणिक्पुत्रं स राजपुत्रः सेवकं चकार । ततो ऽसौ तेन सर्वविश्वासकार्येषु नियुज्यते । तत्रैकदा तेन राजपुत्रेण स्नातानुलिप्तेन कनकालंकारधारिणोक्तं । मया मासमेकं यावद्दोरीव्रतं कर्तव्यं । तदद्यारभ्य प्रतिरात्रमेकां कुलीनां युवतीमानीय समर्पय । सा मया यथोचितेन विधिना पूजयितव्या । ततः स चारुदत्तस्तथाविधां तरुणीमानीय समर्पयति । पश्चात्प्रच्छन्नः किमयं करोतीति निरूपयति । स च तुङ्गबलस्तां युवतीमस्पृशन्नेव वस्त्रालंकारैः संपूज्य रत्नकं दत्वा तत्क्षणं प्रस्थापयति । अथ बणिक्पुत्रेण तद्दृष्ट्वोपजातविश्वासेन लोभाकृष्टचेतसा स्वबधूरानीय समर्पिता । स च राजपुत्रस्तां हृदयप्रियां लावण्यवतीं परिज्ञाय ससंभ्रममुत्थाय निर्दयमालिङ्ग्यानन्दनिमीलितलोचनः पर्यङ्के तया सह विललास । तदालोक्य बणिक्पुत्रश्चित्रलिखित इव इतिकर्तव्यतामूढः परं विषादमगमत् ।

VI. (I. 9.)

DER ELEPHANT UND DER SCHAKAL.

अस्ति ब्रह्मारण्ये कर्पूरतिलको नाम हस्ती । तमालोक्य सर्वे मृगालाश्चिन्तयन्ति । यद्ययं केनाप्युपायेन मार्यते । तदास्माकमेतद्देहेन मासचतुष्टयस्य स्वेच्छाभोजनं भविष्यति । तत एकेन वृद्धमृगालेन प्रतिज्ञातं । मया बुद्धिप्रभावादेवैतन्मरणं साधयितव्यं । अनन्तरं स ऋचकः कर्पूरतिलकसकाशं गत्वा साष्टाङ्गपातं प्रणम्योवाच । देव । दृष्टिप्रसादं कुरु । हस्ती ब्रूते । कस्त्वं । कुतः समायातः । सो ऽवदत् जम्बुको ऽहं सर्वैर्वनवासिभिर्मिलित्वा भवत्सकाशं प्रस्थापितः । यद्दिना राज्ञावस्थातुं न युक्तं । तदत्रारण्यराज्ये ऽभिषेक्तुं भवान्सर्वस्वामिगुणोपेतो निरूपितः । यतः ।